

har ganske vist sine særlige Fordele, for den østlige Del af det ene Land, og den sydlige, og sydvestlige Del af det andet Land, og at den ingenlunde har den Betydning for den øvrige Del af Landene. Vi kunne samtidig med at indføre Guldmyntloven med en ny Regningsenhed, forvalde Memner, for de andre Dele af Landet ligeoverfor Syden, som man i alt Fald ikke skal gaa ind paa, forunder man kan haabe, at et saadant almindeligt Grundlag vil være beslægtede, for en meget lang Fremtid. Nogle enkelte politiske Betragtninger ere blandede ind i denne Sag og da ogsaa ledsagede med en Karakteristik deraf. Jeg skal forfølge denne Sag et Dieblit. Den Gang den Beslutning blev taget i Norge som nævnte Konventionens Bestagelse, da læste man, at alle forslagne Blade vare enige om at fordomme det Skridt Stortinget havde gjort. Disse Udtryk tror jeg, at det danske Folkething kjender meget godt fra vor egen Sillingsherde. Naar vi have vedtaget en Beslutning om en eller anden Sag og tro, at vort fulde Herte, at det er en god Beslutning, saa kunne vi, godt Dagen efter læse alle forslagne Blade — jeg sætter forslagne i Gaasjone — at Alle, ere rede til at erkende, at det er en god Beslutning. Denne Bemærkning vakte min Opmærksomhed for dette Forhold, idet man jo nærmere maatte undersøge en saadan Sag, jo mere den var almindelig, efter de bragte Udtryk fordomtes. Nu møde vi i Dag fra en Afstending til Sverig — jeg mener fra et æret Medlem, der nylig er kommen hjem fra Sverigs Sovesaad (Bille), en Beretning om, at man var meget irriteret i Sverig over Stortingets Opsættelse. Det var ikke paa de 51 man var irriteret, thi de hode jo med Sverig, men det var altsaa paa Oppositionspartiet i Norges Storting, at man i Sverig var meget irriteret. Det forekommer mig, at det er en noget særlig Sag, naar Sverig da i en irriteret Stemning gaar hen, og vil ræffe Saand til os om Hjælp mod Norge, thi i en irriteret Stemning er man ikke altid i Stand til at foretage de Overvejelser, saa grundig og saarolig, som man skal foretage i en lig Sag. Det kunde derfor være muligt, hvis det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) har Ret, i at Sverig er i en irriteret Stemning og den svenske Regjering med, at denne pludselige Æberhede kan have foranlediget den svenske Rigsdag og Regjering til paa engang, at fremlægge Forslag, som dog maatte, naar Alt kommer til Alt, kunde taale at føves paa, inden de bleve bragte til Udspørelse. Dette er nu Et, men for det Andet, mine Derrer, oplyser altsaa det ærede Medlem, os om, at da man i Norge har gjort dette Skridt og man i Sverig er irriteret derved, saa er Forholdet mellem de to Broderriger som Følge deraf for Diebliffet meget spændt. Tro De nu, at det vilde være politisk klogt af os, at kaste os ind i Forholdet mellem de to Lande paa den Maade, som

her er foreslaaet? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at naar vi ville staa i lige venstabelig Forbindelse med begge Lande, og ikke staae det ene Land imod det andet, maatte vi sige: Lad Blodet blive roligt overvejt Sagen paany, forhaablig med hinanden, saa at S. to blive enige, og vi skulle, da vi se vort skandinaviske Sind ved, at ræffe os, saa vidt som vor Interesse paa nogen Maade tillader. Og det kunne de to Lande maatte komme til at foretage og overveje, i denne Sommer. Nu spørger man og man sparer derpaa om Sverig, nogen sinde mere vilde forhandle en Konvention med os, dersom denne Konvention der lagdes til Side. Derpaa svarer jeg, Spørgsmaalet er ogsaa Svaret er for mig omtrent det samme, thi hvad er Sverig? Sverig er ikke den nuværende kongelige Regjering, thi den kan forandres, og heller den nuværende valgte Rigsdag, thi den kan ligeledes forandres. Hvad man i Nar ikke vil, kan man vilde, som fort Lid, og ligeledes kan man i Norge om kort Tid vilde, hvad man ikke vil nu, paa et noget andet Grundlag, thi Folkestyemingen er ikke saaledes noget konstant, og det er just skulde være dette og ingen sinde. Andet paa disse forskjellige Steder. Derfor siger jeg, at maatte man ved i Sverig og Norge, at vi ikke stemme imod det Forslag, der er kommet fra Lands-thinget, saaledes, som det er det, Medlem for Narhus Amt, 1ste Valgkreds (Winther), har anbefalet, os, fordi vi ere imod Myntenheden, og heller ikke fordi vi ere imod en Myntenhed, med Norge og Sverig, men fordi vi vilde have en fornyet Overvejelse bragt til veie i en rolig Stemning, mellem de nordiske Rigers Regjeringer, saa vilde man forstaa, at vi handle loyal og broderligt lige over for dem. Da stode vi ikke til nogen af Siderne, og selv om vi kunne stode en enkelt Mand paa en Side, som man ikke ønsker, høbt, saa kunne vi maatte ved en modsat Fremgangsmaade stode Andet, som vi heller ikke ønske. Jeg tror derfor, at det vil være en loyal og besindig Holdning af det danske Folkething og lige venstabelig mod begge Sider, hvori den Opfordring ligger. Jeg Sagen, for paany overvejt den og se, at blive enige, blive ikke enige, nuvel, saa tage vi vor Guldmint næste Gang, vi komme sammen, og se imidlertid Liden an, hvorledes vi vilde gøre. Men Vi have hidtil haft vort eget Myntsystem, uden at man har søvet, vore Henge, og saa kunne vi vel ogsaa have det saaledes en Tid endnu. Jeg skal altsaa efter disse Betragtninger udtale, at jeg vil stemme for Mindretallets Forslag, men derefter stemme mod hele Loven med den Begrundelse, jeg her har givet. Jeg antager, at det i alt Fald er Sverigs Mening, og skulde det gaa frem, som Resultat af Afstemningen, saa haaber jeg, at Ingen vil misforstaa os, der ligger deri, ingen Misbilligelse til nogen Side, vi ønske kun Forhandling paany.